

Dr. Kolláth György

Telefonon kb. 20 mondatból álló szakmai nyilatkozatot adtam egy újságíróknak, aki azt tömörítve két-három mondatba foglalta, majd telefonon beolvasta. „Beolvasás” mégis az lett, amit szélsőséges hangon, nyílt levélben előbb a webdokin hozzám intéztek, majd azt változó hangszerelésben E-mailben is közölte velem egy jogilag „rezisztens” társaság. (Egy higgadt, kulturált megkeresés is akadt: megválaszoltam.)

Cím
Orvost, de sürgősen?
Dátum
2005.11.20.

A webdokis kihívás a pártpolitika stílusát idézi. Alapfogalmak nem megfelelő ismeretét, az orvosok ellen hangoló jogértelmezést, a kollégák jó hírnevének csorbítását rója fel nekem, terjengős kioktatásban. Ha jól értem a replika lényegét, akkor a fő vita-érv az, hogy az ügyelet más, mint a többi orvosi ténykedés. Érvelnek a túlmunka díjazás alacsony mértékével, mint mentőkörülménnyel is. Az általam mondott „sürgős esetek ellátása” (sic!) szerintük a hatályos törvénybe ütköznék. Sőt, írják még csúsztatással: fekete munka és adócsalás lenne, ha az orvos mégis időn túl, vitás szerződési feltételek mentén, ügyeletben ellátná azt, aki betegként hozzá fordul.

Nem teszi, mert ő most durcás, hiszen jó ideje nincsen kifizetve – még egy szakmunkás órábéré szerint sem. Aztán már hiába jött később az üzenet: kicsit többért mégis csak hajlandók a pástói érintettek ügyelni. Valakinek oda kell pörkölni, ma ez megy.

Egyes ellenálló gyógyítók szerint, ha a pénztelenség okán besokallt orvos ki sem megy a beteghez, be sem engedi a rendelőbe, ránézni sem hajlandó /minimum tisztázva, hogy mekkora a baj, azaz érdemben, a közfelfogás szerint (!) sztrájkol/, akkor ez nem sztrájk, nem jogsértés, nem szerződésszegés. Hippokratész forog a sírjában.

Gondoljuk tovább: ugyanígy a kommandós nem megy ki drog-bárót elfogni, mert rendezetlen a túlóra-pénze. A tűzoltó, a mentőtiszt e címen bent marad a laktanyában, jóllehet menteni kéne, mivel rettenetes közúti baleset történt. A katona kitézi a fehér zászlót, mert nem jött meg az átutalás. A bűvár, a tűzszerész nem megy le a mélybe, mert a stopperórája fájrontot jelez. A mozdonyvezető, a pilóta félúton leáll és hazagyalogol, mert elnézték a könyvelésen az órai számát. Háziorvosi szemmel mindez onnantól rendben is volna, ha lehet mutogatni /tévesen/ az alkotmányra, az önkormányzati és a munkajogi törvényekre, és lehetőleg finom distinkció húzható elő hajánál fogva a sztrájk jogi természetéről, definíciójáról.

Nos, vegyük csak az utóbbit! A rendszerváltó 1989. évi sztrájkotörvény a munka világának meghatározott köre számára eleve megtiltja a munkabeszüntetést, s eleve tilossá teszi a politikai (!) sztrájkot. Életfontosságú közszolgáltatási zóna, mint pl. az orvosi ellátás kapcsán pedig még a(z) (köz)alkalmazottak sztrájkja esetén is megköveteli az előzetes eljárást, egyeztetést, és „a még elégséges szolgáltatás” biztosítását. Ezek hiányában jogellenes a munkabeszüntetés, és a munka bárminemű, tudatosan vállalt el nem végzése tartalmilag épp’ ezt fedi le. Átlátszó magyarázkodás az, hogy de itt szerződéses jogviszony van önkormányzat és szerződő orvos között, ezért nem jöhet szóba a sztrájk, - sőt mindez bumerángxént üt vissza. Tudniillik vagy benne van az alkalmazotti minta szerinti „sztrájkjog” a megkötött megállapodásban (ez valószínűtlen!), vagy ha nincsen ilyen kikötés, akkor még annyi passzív ellenállási, munkabeszüntetési joga sincs az orvosnak, mint lenne kórházi alkalmazottként.

A szerződés az önkormányzat és a vállalkozó orvos között – jogkövetkezményekkel! – felmondható, megszeghető, újratárgyalható, de olyat még egy „orvosbarát” szerződés sem köthet ki, amely az egészségügyi törvényt sérti. Belőle 10-15 klasszikus normát lehetne a rezisztens orvosok orra alá dörgölni: egyet idéznék. Eütv. 77. § (3) bekezdése: „ Minden beteget – az ellátás igénybevételének jogcímére tekintet nélkül – az ellátásban részt vevőktől elvárható

Dr. Kolláth György

legnagyobb gondossággal, valamint a szakmai és etikai szabályok, illetve irányelvek betartásával kell ellátni”. Az orvoslobbi nyomására nemrég e szövegből a törvényhozás kitörölte a „legnagyobb” gondosság követelményét. Most az „ellátni” van soron? A dominók dőlnek.